

Mathilde Aloha

MILA

SKRYTÉ PRAVDY

COO
BOO

Mila

Skryté pravdy

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

COO

BOO

Mathilde Aloha
Mila: Skryté pravdy – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Mathilde Aloha

MILA

SKRYTÉ PRAVDY

COO
BOO

Kapitola 1

MILA

Najdu Connora, půjčím si od něj klíčky od auta a zdrhnu z tohoto grandiózního večírku, jelikož mi tady je pěkně nepříjemně. Zdálo by se to jako snadný úkol, nebýt hlavní hostitelky a čirou náhodou taky mojí zploditelky, která se mě pokoušela ulovit už od chvíle, kdy jsem sem před hodinou přišla. Před pár minutami využila mé nepozornosti a málem mě dostala, když jsem se bavila s otcem u stolu s mini zákusky. Naštěstí se mi podařilo vytrazit se, než mohla udělat nebo říct něco, co by mě zadrželo. Zním ji jako vlastní boty. Jak se do jejích sítí jednou zamotáte, jen tak vás nepustí.

Úprk mě dovedl rovnou na dámské toalety, kde netrpělivě čekám na zprávu od Dixie, která by mi umožnila zmizet z večírku s čistým svědomím. Jsem sice už velká holka a mohla bych se prostě rozhodnout odejít, jenže to hned z několika důvodů udělat nemůžu.

Zaprvé máme konec února a venku vládne arktická zima, ve které bych celkem nerada přišla o prsty na nohou, až budu venku čekat, než kamarádka dorazí. Teoreticky bych mohla chvíli zůstat ve vstupní hale, jenže

tou profukuje průvan a já jsem dost zimomřivá, a navíc je můj kabát spíš krásný než teplý a sotva by mě zahřál.

K tomu se ještě musím pokusit – i když čím dál víc pochybuju, že se mi to skutečně povede – vytáhnout z bratra klíče od jeho sportáku, abychom se s Dixie nemusely uprostřed sobotního večera motat nacpaným metrem. Snažím se Connora najít už od chvíle, kdy jsem přišla, ale bez ohledu na to, kolikrát mu volám, není ten pitomec schopný zvednout telefon, ačkoli ho má prakticky přirostlý k ruce. Je takový závislák, že telefon musí nabíjet několikrát denně. A stejně je to úplný zázrak, když vám ho zvedne hned napoprvé.

Jenže to mě přivádí rovnou k dalšímu důvodu: pokud při hledání Connora náhodou narazím na matku, potáhne mě za Joshuou, nejmladším potomkem Thompsonovy rodiny – jinak také známé jako jedna z nejbohatších rodin ve městě, poté co v realitách vydělala hotové jmění. Joshua popravdě není vůbec špatný, a navíc je i docela sladký, s krátkými blond vlasy a velikýma zelenýma očima. Známe se už celé roky a musím přiznat, že jeho společnost není tak nepříjemná, jak by si člověk myslel, když zná jeho snobskou rodinu. Ovšem i když je prima, je to jenom kamarád. Nic víc pro mě neznamená a v žádném, absolutně žádném případě s ním nehodlám chodit, jak by si matka tolik přála. Je tou myšlenkou tak posedlá, že se podle mě modlí, abychom se jednou vzali. Neuběhne ani měsíc, aniž by se nás snažila dát dohromady, ale doposud byly všechny její pokusy zoufale marné.

A poslední, nejstrojenější důvod zní, že přes všechnu svou nechuť k večírkům sdružujícím veškerou manhattanskou smetánku a přes všechnu upřímnou touhu prchnout bych se částečně cítila provinile, kdybych tady měla rodinu nechat, zvláště matku, pro kterou je celá akce tak důležitá. Na rozdíl od toho, co si spousta lidí myslí, charitativní večírky zdaleka nejsou jen sklenky šampaňského, barevné dezerty nazdobené jako umělecká díla a šeky s ohromnou spoustou nul. To všechno je jen špička ledovce. Takový večírek je do posledních detailů naplánovaná akce, která zabrala stovky hodin práce a několik bezesných nocí ve snaze, aby vše proběhlo hladce. V posledních dnech byla matka jedno velké klubko stresu, na které bylo lepší ani nemluvit. Při nejmenší nepříjemnosti vybuchovala jako yellowstonský gejzír, vážně.

Mávám telefonem všemi směry, abych chytila aspoň jednu nepatrnou čárku signálu. Žít v digitální éře a mít v samém srdci Manhattanu tak mizerné připojení by se mělo zakázat. I někde v hlubinách Montany musí být signál lepší než tady.

Čtyři minuty.

Čas plyne zoufale pomalu a mně dochází trpělivost. Po ne více než pěti vteřinách se znovu podívám na displej, který mě oslepí nečekaně vysokým jasnem, a nespojeně konstatuji, že se moje nejlepší kamarádka vůbec neozvala.

Kde se jenom fláka?

S hlavou opřenou o zeď u dveří trpělivě přijímám svůj osud a vnímám pohledy hostů, kteří si na toaletu

odskočili přepudrovat nos nebo ulevit nutkové potřebě a teď mě pozorují v zrcadle zabírajícím celou jednu stěnu. Nijak se ovšem nenechám rozhodit a okázale je ignoruju nebo jim věnuju svůj nejpokrytečtější úsměv, pokud se dívají příliš zvědavě. Ačkoli se v tomhle prostředí pohybuju od malička, nikdy jsem nebyla bůhví jak společenská. Nikdy jsem moc neuměla dělat dobrý dojem na cizí lidi. Zřejmě jsem nepodědila ten společenský gen, kterým trpí celá moje rodina. Byla jsem takové to dítě, které se schovává za maminčinýma nohama, aby nemuselo zdravit cizí lidi. Roky utekly, ale změnilo se máloco, pokud tedy pomíneme, že už jsem dost velká na to, abych utekla bez cizí pomoci.

Osm minut.

Minuty se mi bez přehánění táhnou jako hodiny. V dočasném vězení v téhle úzké místnosti mě začínají znervózňovat neustálé příchody a odchody hostů. Co si pamatuju, dělalo mi problém zůstat delší dobu ve stísněných prostorech. Ještě donedávna jsem nemohla spát v místnosti, kde byla úplná tma a zatažené závěsy. Kdykoli jsem se probudila uprostřed noci a neviděla, co je kolem mě, přepadl mě strašný záchvat úzkosti a pocit, jako když mě někdo dusí. Moji rodiče tvrdili, že jako malá jsem byla schopná usnout kdykoli a kdekoli, a tak si dlouho mysleli, že jen dělám zbytečné divadlo a že v dospívání neprocházím ničím horším než fází rebelie. Až po několika neplodných návštěvách terapeuta se lékaři nakonec podařilo mé rodiče přesvědčit, aby můj stav brali vážně. Navrhl, že by se mé noční můry daly vysvětlit tím, že jsem v dětství zažila

nějaké vážné trauma. Jenže ačkoli jsem o tom už tolikrát uvažovala, nepamatuju si nic, co by moje problémy mohlo způsobit. A rodiče mi to také nebyli schopní vysvětlit. Od návštěvy onoho lékaře a uvědomění si, co se se mnou děje, se ovšem rozhodně cítím klidnější a daří se mi daleko lépe bojovat se strachem ze tmy, který mi přijde iracionální. Dnes už můžu spát se zhasnutými světly, pokud není zakryté okno. V téhle malinké, tlumeně osvětlené místnosti bez oken se ovšem cítím čím dál hůř.

Jedenáct minut.

Rozhodnu se Dixie napsat, ale zpráva se neodešle, přesně jak jsem se bála. Uklidňuji se představou, že bude nejspíš v metru a do pár minut musí dorazit.

Cítím, jak mě těsné kalhoty tlačí na břicho, a tak čekám, až se uvolní jediná kabinka. Když se dvoukřídlé dveře konečně otevrou, vyjde z nich žena o poznání starší než já a na podpatcích závratné výšky doklape po mramorové podlaze až k umyvadlu, aniž by mi věnovala jediný pohled. Neušlo mi, že tam strávila celou věčnost, než za ní konečně zapadly dveře, já se ocitla v tichu místnosti a mohla jsem si konečně ulevit, což už bylo docela naléhavé. Na tváři se mi rozlije spokojený úšklebek, když mi dojde, že tohle je zřejmě nejlepší chvíle z celého večírku.

Pro změnu.

Zatímco si o chvíli později zastrkávám halenku zpět do kalhot, zaslechnu za dveřmi dva ženské hlasy. Konverzaci pozornost nevěnuju, protože se zdá, že se týká osob, které vůbec neznám, až do chvíle, kdy jedna z žen vysloví jméno mé matky. Zarazím se a zvědavě našpicuju uši.

„Říkám si, jak asi Michelle ty svoje děti vychovává, že jsou tak protivné. Syn myslí jen na to, jak rozfofrovat rodinné peníze, a dcera není co k čemu, chudinku Michelle to musí trápit. Ale vychování peníze nekoupí.“

S povzdechem obrátím oči v sloup.

„Navíc jsem slyšela, že se jim s Tobiasem rozpadá manželství,“ dodá zlomyslně druhá.

Slova, kterými popisují mou rodinu, bolí. V prostředí, kde se pomluvy šíří rychlostí světla, si vždycky říkám, jestli tihle lidé radši žijí životy vlastní nebo cizí.

Se zatnutými pěstmi a rukama spuštěnýma podél těla se snažím bojovat s rodícím se vztekem. Jejich řeči mě naštvaly, ale nechci jim dopřát to potěšení, že by mě v takovém stavu viděly, a tak se zhluboka nadechnu a poklepu si na tváře, abych se uklidnila. Marně. Ruce se mi třesou a srdce mi tluče rychleji než obvykle.

„Michelle je hodně naivní, jestli si myslí, že jsme si nevšimly, jaké je ta její akce fiasko.“

„Když člověk vidí tu tragédii v kontextu, vůbec se nediví, kde se všechny ty drby vzaly,“ žertuje druhá. „Myslíš, že má milenkou?“

„Vůbec by mě to nepřekvapilo!“

Jejich uštěpačný smích se nese úzkou místností. Už jsem toho slyšela dost. Bez varování otevřu dveře a vyjdu tváří v tvář ženám, které mě zahlédnou v odraze v zrcadle a užasle na mě zůstanou zírat. Netrvá ovšem dlouho, než se jim vrátí jejich pohrdavý výraz a dokonale synchronizovaně sjedou pohledem mé oblečení a po obličejí se jim pomalu rozlije úšklebek. Ke značkové halence jsem se

rozhodla si vzít své oblíbené černé džíny a kotníčkové boty stejné barvy. Oděv, který se mně zdál střídmý a sladěný ovšem zřejmě zanechával skvrnu na dokonalé image zámožných obyvatel Upper East Side. Všimla jsem si toho už dřív, když jsem proploovala davem a zaregistrovala opovržlivé pohledy a mumláni hostů.

Jsem druhé a poslední dítě Tobiase Shermana a Michelle Limové, což znamená, že jsem jedním z dědiců bankovního impéria Lim & Parks. Moje rodina už po tři generace spravuje jednu z největších bank v zemi. Často mně i bratřovi opakují, že na našich bedrech spočívají miliardy dolarů. Jak bychom asi na tuhle *obromnou* maličkost mohli zapomenout?! Je to ostatně jeden z důvodů, proč dnes večer přišly stovky hostů na gala organizované právě naší rodinou a zaplatily tisíce dolarů za vstupenky a příspěvky do aukce, z níž výtěžek půjde na organizaci na ochranu amazonské fauny, která je pro mou matku nesmírně důležitá.

Vzpomínám si, že jsem jako malá na všechny takové lidi hleděla s obdivem. A že bylo co obdivovat. Když je vám deset let, přijde vám úžasné, že se tolik lidí sejde, aby zachránili planetu. Pak jsem ale vyrostla a došlo mi to. Všichni tihle zbohatlíci jen dělají, jako že je zajímá záchrana planety, chudé rodiny a ohrožená zvířata. Celá tahle show okolo charitativních darů slouží jen k tomu, aby jim vyspravila pověst pošramocenou nejrůznějšími skandály a také aby mohli předvést, kolik peněz mají. Kdo daruje nejvíc a zítra se díky své štedrosti ocitne na titulních stránkách časopisů? Koho budou za jeho dary nejvíc

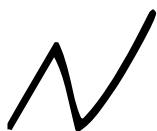
oslavovat? Není to nic jiného než soutěž popularity. Pamatuji si, jak mě to zjištění v době, kdy jsem dospívala, šokovalo. Všichni ti lidé, které jsem tolik obdivovala, nebyli zdaleka takoví filantropové, jak jsem si myslela, a jedno rozčarování pak střídalo druhé. Proto si matka tolik užívá pozlátko svých večírků. I když to celou rodinu mrzí, je jasné, že čím výraznější a medializovanější naše akce bude, tím vyšší bude i výtěžek. Naštěstí ne všichni naši hosté jsou tak prodejní. Najde se i hrstka lidí, kteří to myslí upřímně, jako třeba manželé Andersonovi, kteří prakticky sami v Tanzanii financují rezervaci pro zvěř zraněnou pytláky. Když rezervaci darovali peníze, nikde to neohlašovali, nezveřejňovali, nechtěli z toho nic mít. Časem mi došlo, že ti nejupřímnější a nejštedřejší lidé se svými činy chlubí nejméně.

„Jejda, je tady Mila,“ zamumlá jedna z žen.

Stačí mi z jejich úst zaslechnout své jméno, aby se ve mně probral dosud dřímající vztek.

Kapitola 2

MILA

estojí to za to.

Opakuju si tu větu v hlavě dokola a doufám, že přesvědčím sama sebe. Jenže když vidím jejich povýšené pohledy, můj vztek to jen rozjitří.

Nádech, výdech.

Snažím se uklidnit. Vážně se snažím. Rozum a srdce mezi sebou svádějí nelítostný souboj, a i když bych je nejradši poslala k čertu se všemi jejich klepy a pomluvami, vzdám to, protože si něco takového nemůžu dovolit. Matka by mi nikdy neodpustila, že jsem udělala takový skandál na jejím večírku, i když by to bylo kvůli hájení naší rodinné pověsti. Nakonec se ovládnou, protože můj výbuch vzteku by jim jen dal základ pro další pomluvy, a vzpomenu si na doporučení, které mi vždy vtloukali do hlavy. *Nezájem je největším projevem opovržení.*

V posledním kole tvrdého souboje nakonec zvítězí rozum. Polknu a trvá snad celou věčnost, než se dámy konečně uráčejí odejít, aniž by mi věnovaly jediný pohled. Zase sama a stále naštvaná se zády opřu o chladné zdobené kachličky na stěně. Tlukot srdce bolestivě zpomaluje, ale pořád je dost rychlý na to, abych si na ně nad umyvadlem

ještě potichu zanávala a ulevila si. Když strčím prsty do proudu studené vody, přeběhne mi po zádech mráz. Nenávidím tyhle situace. Občas, možná až příliš často, si přeju, abych se narodila do jiné rodiny, kde tolik nezáleží na pověsti, jenže já jsem Lim-Shermanová a pro Lim-Shermanovi je image naprosto zásadní.

Dobře si pamatuju, kdy jsem podobnou situaci musela řešit poprvé. Bylo to na oslavě mých desátých narozenin. Slavila jsem s rodinou a kamarády a potřebovala jsem na vzduch, protože jsem celou dobu poletovala tam a zpátky po penthousu otcových rodičů. Na terase jsem narazila na matčinu obchodní partnerku a ještě jednu její kamarádku, jak leží na lehátkách a v koncích prstů svírají sklenky s vínem. Potichu jsem se skrčila za ohromný květináč, abych si poslechla, co si povídají. V tu chvíli mě vůbec nenapadlo, že by mohly říkat něco ošklivého o naší rodině nebo dokonce o mých rodičích. Byla to pro mě jen hra, představovala jsem si, že jsem jako moje oblíbená špiónka. Jenže mě dost rychle dohnala skutečnost, ve které se smísilo zklamání a vztek, když jsem zaslechla, jak se o nás baví. Jako desetiletá jsem sotva věděla, co s tím a co na to říct, takže jsem prostě utekla a zadržovala slzy. Bylo mi hrozně líto matky, která se tolik snažila, a stejně ji zradily ty, kterým věřila. Později toho večera, když jsme všichni seděli u stolu, se na ni obě dvě pořád zářivě usmívaly. Druhý den potom, co jsem byla svědkem takového pokryteckého chování, jsem to už nevydržela a pověděla jsem jí, jak jsem je nachytala. Když mě poslouchala, nedala vůbec nic najevo a já se bála, že mi nevěří. Reakce

se mi ovšem dostalo později, protože ani jedna z nich už k nám nikdy nevzkročila.

Proberu se z dávných vzpomínek a zvednu pohled ke svému odrazu v zrcadle.

Už jsem viděla i lepší.

Vypadám hrozně a bodová světla na toaletách mi na kráse nijak nepřidávají. Zdůrazňují všechny moje nedokonalosti a vypadám ještě bledší než obvykle, což není nijak těžké, s mdlou pletí, temnými kruhy pod očima a suchými rty. Vypadám nemocně. Znovu si povzdechnu a opláchnu si obličej studenou vodou, jako bych čekala bůhví jaký zázrak. Samozřejmě se nic nezmění, jak jsem ostatně předpokládala – a vlastně si říkám, jestli to není horší než předtím. Vytáhnu tedy z psaníčka jediné líčidlo, které s sebou nosím všude, a nanesu si na rty pořádnou vrstvu rtěnky v barvě vlíčího máku. Uklidňuju se myšlenkou, že když se budou lidé soustředit na rty, nevšimnou si, že ten zbytek není zdaleka hoden pozornosti. Účes nevypadá o nic lépe, a tak si pročešu onyxově černé vlasy konečky prstů a sepnu si dva přední prameny na temeni sponkou, kterou vylovím z kabelky.

To mám za to, že chodím spát tak pozdě a raději do noci koukám na nejnovější díly Weightlifting Fairy Kim Bok Joo.

Než vyjdu ven, podívám se naposled do zrcadla a štípnu se do tváří, abych do nich dostala aspoň trochu barvy. Je ale jasné, že titul Miss America dnes nevyhraju.

Ujdu sotva pět kroků dlouhou chodbou zpět do hlavní haly, když mi v zadní kapse kalhot zavibruje telefon.

Dixie

Jsem tam za pět minut, buď ready.
Čeká se jenom na nás! ;)

22:19

Po tváři se mi rozlije opravdový úsměv a k davu v sále o pár metrů dál se už připojím daleko klidnější. Zatímco čekám na svou nejlepší kamarádku, od číšníka před sebou popadnu sklenici šampaňského a naráz ji vypiju. Svěží ovocná chuť alkoholu mi dovolí alespoň na pár vteřin zapomenout na to, co se před chvílí odehrálo. Zašklebím se nad jemnou hořkostí, která mi ulpěla na jazyku. Tak tohle rozhodně není moje oblíbené pití.

Sotva položím prázdnou sklenku na stůl, zaregistruju rozhořčený pohled starší ženy, která jako by z oka vypadla mé babičce z otcovy strany. Z čisté zdvořilosti na ni pokývnu, než se otočím. Když už jsem černou ovčí rodiny, musím ten titul taky patřičně reprezentovat, však se jím nemůže chlubit jen tak někdo.

Opřená o zeď si prohlížím dav a hledám bratra. Nechápu, jak se mu při jeho výšce daří být tak nenápadný. Natáhnu krk, abych lépe viděla, ale Connora prostě nespatřím. Dávám si ale také pozor, aby mě náhodou odněkud nepřekvapila matka.

Rozhodnu se změnit prostředí, ale sotva se odlepím od stěny, zjeví se přede mnou prošedivělý muž s asijskými rysy. Rychle si ho změřím pohledem, ale nemám pocit, že bych ho už někdy potkala.

Jak je na velkolepých akcích zvykem, prohlédnu si jeho oděv a na první pohled je zřejmé, že oblek není jeho. Nohavice kalhot tahá po zemi a sako, které mu je volné v ramenou, je na několika místech roztrhané, hlavně okolo kapes. Nevypadá jako typický host, ale nechci ho hned škatulkovat podle toho, jak vypadá, a tak jen mlčky čekám, až uhne, abych mohla projít. Jenže vteřiny odtíkávaj a on se ani nehne a já se začínám obávat, aby mě matka nenašla.

„S dovolením,“ řeknu tiše, což je dost v kontrastu s mou narůstající netrpělivostí.

S mužem to ovšem ani nehne a dál mě se zvláštním výrazem pozoruje. Ten pátravý pohled mi je nepříjemný. Není na něm nic ohromujícího, ale přesto mě čímsi zaujal.

Jeho chování mě zarazí a napadne mě, jestli si s někým nepřišel něco vyřídit. Pro jistotu udělám dlouhý úrok stranou, ale on můj pohyb kopíruje a dál na mě zírání se stejným výrazem v očích. Něco na něm ve mně vyvolává chuť utéct. Nijak se mi nechce naproti němu dál stát, a tak se chystám to vzdát a vyrazit zpět, odkud jsem přišla, jenže neznámý mě chytne za holé zápěstí a zastaví mě. Zkusím se vyprostit, ale jeho stisk zesílí. Chystám se zaječet, když řekne:

„Jako byste jí z oka vypadla.“

Zašeptá těch pár slov tak tiše, že chvíli přemýšlím, jestli se mi to nezdálo. Mluví se silným přízvukem, ale jsem si jistá, že jsem rozuměla dobře.

„Komu?“ vyzvídám.

„Máte ten její uličnický pohled. Nemyslel jsem si, že se k vám dostanu tak rychle a tak snadno.“

Má hrubý hlas a drsnými prsty stále svírá moji ruku. Mluví jako robot, až mě napadne, jestli se ty věty nenaučil zpaměti. Šokovaně povytáhnu obočí a napadne mě, jestli třeba netrpí nějakou duševní nemocí. Už už mu chci říct, že netuším, o čem mluví, když spustí ještě tišeji:

„Musíte se ale mít na pozoru. Buďte opatrná, hledají vás.“

„Kdo mě hledá?“

Netečně pokývá hlavou.

„Jak to myslíte? Nechápu, o čem mluvíte!“ ohradím se zmateně.

„Víc vám povědět nemůžu. Ale nikomu to neříkejte a dávejte na sebe pozor.“

Konsternovaná celým tím rozhovorem mu znovu chci vysvětlit, že mu vůbec nerozumím, když si náhle přitiskne ukazováček volné ruky na rty na znamení, že mám mlčet. Tím gestem mě překvapí natolik, že ztuhnu a vykulím na něj oči.

„Nikomu nevěřte,“ zamumlá.

Sotva to dořekne, pustí mě a o krok ustoupí. Tahle kratičká výměna stačila, aby ve mně probudila paranoi. Hlavou se mi honí jedna šílená otázka za druhou, než ale stihnu muži některou z nich položit, jeho výraz se docela změní. Vytřeští dosud nehybné oči a během setiny vteřiny couvne, skloní hlavu a zvedne límec saka. Než se vůbec stihnu nadechnout, otočí se. Rychlým krokem pak zmizí v davu. Mám pocit, jako bych se ocitla

ve špatně napsaném filmu, a i přes to, že mi jeho řeči dělají starost, to tak nemohu nechat. Potřebuju znát odpovědi na otázky, které ve mně vyvolal. Chystám se vyrazit za ním, když se mi za zády ozve hlas přesně té osoby, které jsem se chtěla za každou cenu vyhnout.

A do háje, dostala mě.

Kapitola 3

MILA

„**M**ilo Lim-Shermanová!“
V uších mi zazní matčin pronikavý, ostrý hlas, ale já se stále dívám za neznámým mužem a ani se na ni nepodívám. Jak se mohl tak rychle vypařit?

„Tušíš vůbec, jak dlouho už tě hledám?“ pokračuje.

Vytáhnu se na špičky, abych se mohla podívat přes dav, jenže hledat někoho tak malého v davu hostů je asi jako hledat jehlu v kupce sena. Zkusím ještě výtahy v přední části sálu, ale ani před nimi k mé smůle nikdo nestojí. Zdá se, že vážně zmizel.

„Milo, mluvím s tebou!“

„Já tě slyším!“ odpovím, když se konečně otočím.

Když jí stojím tváří v tvář, trvá mi sotva setinu vteřiny, než si všimnu jejího výhružného výrazu, který si schovává speciálně pro ty příležitosti, kdy chce mně nebo bratrovi vyčinit. Ani už nevím, kolikrát se na nás dívala s tímhle výrazem ve tváři, který jí přidával dobrých deset let.

„Kam ses poděla?“ vyzvídá bez nejmenší snahy skrýt svou podrážděnost.

„Byla jsem přímo tady,“ mávnu rukou do prostoru.

„Neutahuj si ze mě, Milo,“ zavrčí tiše, aby nás neslyšeli hosté okolo, kteří se k nám už začali obracet. „Hledám tě už bůhvíjak dlouho, takže mi teď laskavě udělej tu radost a následuj mě. Čekají na nás.“

Vztah, který chovám ke své stvořitelce, se může zdát poněkud konfliktní. Ačkoli mám svou matku opravdu ráda, postupem času jsem si uvědomila, že když jsme spolu delší dobu, nevyhnutelně se pohádáme, jako bychom byly dva magnety opačné polarity, které se s blízkostí odpuzují. Michelle Lim-Shermanová zbožňuje pořádek, svou image a svůj majetek, kterému vládne železnou rukou, zatímco já jsem černou ovčí rodiny, která se odmítá podřídit pravidlům, protokolu a všem těm věcem okolo. Je sice pěkné, že se máme rády, ale jsme naprosto nekompatibilní.

„Za chvíli mě vyzvedne Dixie, musím vyrazit,“ protestuji ve snaze uniknout před čímkoli, do čeho mě chce zatáhnout.

Moc dobře vím, co se chystá. Žádný charitativní večírek se neobejde bez kýčovitého přípitku se všemi hosty. Přítomnost celé rodiny je v takovém případě v dobrém zájmu našeho veřejného obrazu, já se snažím vždy zmizet dřív, než mě někdo donutí se předvádět před publikem. Mám ovšem pocit, že se mi to dnes nepovede...

„To není můj problém,“ potřeše odmítavě hlavou. „Tvůj otec i bratr už na nás čekají u pódia na děkovný projev. Jdeme.“

Ani se nesnažím ovládnout svůj výraz a s povzdechem dodám:

„Moc dobře víš, co si o takových projevech myslím.“

Chvilku mě mlčky sleduje a pak prostě přikývne. Je mi ovšem jasné, že její pochopení mě nijak nevyvazuje z dnešních povinností. Ostatně jako vždy.

Než stihnu zmizet, popadne mě vši silou za ruku a proti mé vůli mě táhne za sebou. Jediná výhoda je, že jsem aspoň konečně našla bratra, který stál u schodů na pódium. Má na sobě třířadý oblek a je zřejmé, že by byl také nejraději někde jinde. Prozradily ho jeho neklidné prsty a ztuhlý úsměv. Tyhle věci mu jdou daleko lépe než mně a kdekdo by se zřejmě nechal jeho sebejistým chováním ošálit, jenže já vím, že není tak v klidu, jak vypadá. Když mě zahlédne, vřele se na mě usměje, což mě aspoň trochu uklidní.

Následující minuty jsou snad nejdelší v mém životě. Doba, kterou jsem předtím strávila na toaletách, mi utekla daleko rychleji. Ke konci obzvláště dlouhého projevu se otec obrátí k matce, která zůstala stát v pozadí se mnou a bratrem, a s okouzlujícím úsměvem, jehož tajemství zná jen on sám, k ní natáhne ruku. Poté, co se matka zahihňá jako zamilovaná puberťačka, ho kvapně chytí za ruku a i já se musím usmát nad tím, jak spontánně se před tak velkým davem chová. Stojí spolu na pódium a z pohledů, které si vyměňují, a něžných gest, slov a úsměvů je zřejmé, jak moc se milují. Můj nepříjemný úkol mi tak aspoň ulehčuje vědomí, že všechny ty harpyje v davu vidí, jak se Michelle Limové a Tobiasi Shermanovi společně daří.

Teď je čas na matčin projev. Bodová světla, která se na nás stočila, mě oslepují, a tak o trochu odvrátím hlavu a zadívám se do slabě osvětleného koutku vedle pódia.

I přes šero si všimnu, že u stěny stojí jakýsi muž a pokouší se vsunout ruku pod sukni ženy stojící před ním – jestli se nepletu, jde o jednu novinářku, stoupající hvězdu jednoho z největších televizních kanálů v zemi. Muž konečně zvedne hlavu, a když si všimne, že ho pozoruju, stáhne ruku a rychle od ní odstoupí. Ve světle jsem již schopná rozpoznat povědomé rysy obličeje: John McCarthy, republikánský senátor, který aspiruje na předsednictví Kongresu, pokud se dá jeho nejnovějším tvrzením věřit. A jak jsem předpokládala, ta žena není jeho manželka. Kdyby se něco takového provalilo, byl by to pěkný skandál, ale já nejsem nijak překvapená. Vždy, když se na podobné akci snažím zmizet dál od davu, najdu nějaký zapadlý kout, kde jsou často k vidění věci, které jsou přinejmenším... nevhodné. Pokud bych se neřídila jistými morálními zásadami, mohla bych toho hodně vyklopit na nejrůznější slavné osobnosti, a hlavně na politiky, kteří jsou málokdy tak bezúhonní, jak se dělají.

O pár vteřin později se novinářka, která má o našem večírku udělat reportáž, otočí s tázavým pohledem k muži, který se od ní tak odtáhl. Ten jen bolestně pokývne mým směrem, a když si novinářka konečně také všimne, že se na ně dívám, sklopí hlavu a rychle se pokusí zdůraznit vzdálenost, která je odděluje. *Pozdě, mám vás!* chce se mi jim povědět a obrátím oči v sloup.

Přesunu pozornost zpět, když z publika zaslechnu první vlny potlesku. Ačkoli jsem z projevu jako obvykle nic neslyšela, nadšeně plácám rukama a předstírám úsměv. Po pár vteřinách pohasnou světla na pódiu a já popadnu

bratra za ruku a táhnu ho za sebou. Vezmeme všechny tři schody naráz, a když se vzdálíme od zvědavých uší, které jsou všude v sále, rychle mu vyklopím.

„Půjč mi prosím klíčky od auta, potřebuju zmizet.“

Povytáhne obočí, které je stejně husté a tmavé jako jeho vlasy, a zavtipkuje:

„Dovol mi ti připomenout, že neumíš řídit.“

„Dixie umí!“

Při zvuku jména mé nejlepší kamarádky se Connor zamračí a odpoví tónem, který je na něj nečekaně vážný.

„Nepřipadá v úvahu, že bych jí půjčil auto.“

Po očekávaném odmítnutí musím táhnout poslední kartou, tou, která ho skoro vždy donutí kapitulovat. Vezmu jeho ruce do svých, věnuju mu svůj nejroztomilejší pohled a tiše poprosím.

„No tak, Connore, prosím...“

„Ne.“

Auvajs.

„Navíc jedu pryč,“ dodá ještě.

„Kam jedeš?“ začnu hned zaujatě vyzvídat.

„To není tvoje věc.“

Moc dobře věděl, že po takové odpovědi se to budu chtít o to víc dozvědět. Zopakuji svůj dotaz, ale Connor mi se širokým úsměvem naservíruje stejnou odpověď. Zkousím to dál, až přestane odpovídat docela.

Probodáváme se pohledem, jako by to byla otázka života a smrti. Connor je sice jen o čtyři roky starší než já, ale pořád dělá, jako bych byla pětileté děčko, i když mi

už je pár měsíců osmnáct. Nesnáším, když se ke mně takhle chová, a nejhorší na tom je, že to moc dobře ví. I tak ho ale baví mě otravovat. I přes naše četné neshody je ovšem bratr jedním z lidí, které mám nejraději, a vím, že ať se stane cokoli, můžu se na něj spolehnout.

„Prostě si konečně udělej řidičák jako všichni ostatní,“ prohlásí.

„Proč se s tím obtěžovat, když bydlíme na Manhattanu?“ odseknu.

Moje averze k autoškole pramení jednoduše z toho, že mám hrůzu z řízení v téhle městské džungli, kterou New York bezpochyby je. Nikomu jsem to neřekla, ale loni jsem sebrala odvahu, do jedné jsem se zapsala a teoretické testy udělala bez větších problémů. Poté, co jsem zhlédla zdoluhavé video o řídičské odpovědnosti, nastala ona osudná chvíle, kdy mi začaly jízdy s instruktorem. Ze začátku jsem byla zaslepená vlastní naivitou a začátečnickým štěstím, až jsem sama sebe přesvědčila, že nejsem tak špatná, jak jsem si myslela. Během čtvrté jízdy, když jsem klidně projížděla jedenáctou avenue, instruktor ovšem prohlásil, že už jsem připravená vydat se na Times Square. Zpočnými dlaněmi jsem sevřela odřenou kůži volantu a s kamenem v žaludku jsem zamířila do turistické čtvrti. Ve všem tom zmatku se mi během pěti minut snad desetkrát zastavilo srdce, když chodci přecházeli kdekoli a kdykoli mezi auty, která neustále přejížděla z pruhu do pruhu s rukou na klaksonu, zatímco semaforey přeblikávaly ze zelené na červenou během setiny vteřiny, zrovna ve chvíli, kdy jsem stála uprostřed křižovatky. Byl to tak hrozný

zážitek, že jsem se zapřísahala za volant už v životě nesednout. S odstupem času jsem dospěla k názoru, že na cestování metrem přeci jen něco je.

Stejně mě zklamalo, že mě bratr odmítl, a tak jsem se v něm alespoň pokusila vyvolat pocit viny obzvlášť smutným výrazem.

„Ale venku je strašná zima, a abychom dojely k Dixie, musíme metrem a tam je spousta opilých a zfetovaných lidí... A já se bojím.“

„Tak si vezměte taxík nebo si zavolej řidiče. Nevím, proč chceš pořád jezdit metrem.“

Zase měl poslední slovo. Odfrknu si a na jeho poznámku nereaguju. Bratr moc dobře ví, že mi záleží na tom, abych byla samostatná, a že se tudíž snažím nevyužívat řidiče, které moje rodina zaměstnává. Je mi jasné, že matka jim všem nakázala hlásit jí každý můj pohyb. To se mi ostatně potvrdilo, když mi kdysi uprostřed hádky vyčetla několik cest do New Jersey, o kterých měl vědět jen tehdejší šofér.

„No tak, ségra, nečerti se,“ prohlásí spokojeně.

„To mi zaplatíš, Connore.“

Nestydatě se na mě kření a já bych ho nejradši praštila. Když se otočím na patě, otrávená neplodným rozhovorem, ještě za mnou zní jeho smích. Nechci to dál prodlužovat, a tak si v šatně rychle vyzvednu kabát a tašku. Při čekání na výtah zaznamenám, že na mě přes dav upírá pohled matka, která si zrovna povídá s přáteli. Když si všimne, že ji vidím, nenápadně se na mě usměje a mávne rukou, což jí oplatím. Nejsem ovšem hloupá. Před několika dny jsem

se večer vracela do kuchyně pro nabíječku k počítači a narazila jsem na rodiče, kteří si povídali v obývacím pokoji. Matka otci převyprávěla hádku, která se mezi námi před pár hodinami odehrála. Víím, že jsem je neměla slyšet, jenže zvědavost převážila nad rozumem, a tak jsem zůstala stát na chodbě, schovaná ve stínu. Slyšela jsem, jak mu sklíčeně vypráví, že žárlí na své kamarádky a na to, jak vycházejí se svými dcerami, a jak si říká, co udělala špatně, že jsem tak odtazitá. Otec se jí snažil přesvědčit, že si to jen představuje, ale zrovna ve chvíli, kdy jsem se chtěla ukázat, začala matka vzlykat. Po téhle nečekané scéně utekla zpět do pokoje, zdrcená vinou a výčitkami svědomí.

Všem se zdám nedostupná, odtazitá, často dokonce neskutečná. Většina lidí si myslí, že si jen dělám, co mě napadne, a už vůbec nepřemýšlí o tom, jak moc se musím snažit. Jsem pod neustálým tlakem, ale protože neprojevuji emoce, klidně mě jízlivě kritizují, tihle i ti druzí, a mají pocit, že mě jejich slova nezraní, že je snad neslyším. Kéž by jen tušili, jak moc mě každé jejich slovo bolí. Tahle představa o mně, i když je chybná, se se mnou táhne už léta. Nikdo nezná opravdovou Milu, tu, která má své slabosti a své chyby, tak jako všichni ostatní. Tu, která se sebevědomě usmívá, a přitom musí zadržovat slzy a vztek tváří v tvář nespravedlnosti. Tahle Mila, ta skutečná, to jsem já. Ale dnes večer, obklopená okázale se lesknoucím mramorem, mi z tváře spadne maska a já už to nezvládnou. Cítím, jak ztrácím půdu pod nohama a sotva zadržuju vzlyky, které se mi bolestně derou z hrdla.

Kapitola 4

MILA

Bojím se.
Vidím.
Slyším.

Zlobím se.

Pochybují.

Dělám si starosti.

Bojím se, že nejsem dost dobrá.

Presvědčuju se, že si to nezasloužím.

Nestojím za to.

Nevěřím si.

Snažím se ty hrozné pocity umlčet.

Snažím se.

Vážně se snažím.

Budu se snažit, dokud to nepřekonám.

Snažím se utiřit nepříjemné myšlenky, abych se nemusela ještě víc trápit, ale ačkoli se hlavou opírám o chladnou stěnu výtahu, mám pocit, že vzduch v kabině řídne a je tu stále větší a větší dusno. Začínám dýchat přerývaně, až nakonec lapám po dechu. Skoro okamžitě také ucítím, jak mi podél páteře stékají kapky potu. Musím se uklidnit.

Konečky prstů si masíruju spánky ve snaze zklidnit dech, a jelikož nemám po ruce papírový sáček, spokojím se s tím, že nahlas pomalu počítám. Postupně počítání zpomalím a hlas se mi přestane třást. Rytmus srdce se také zklidňuje a po několika hlubokých nádeších se i dech vrací k normálu. Úlevou se svezu dolů po stěně kabiny výtahu a modlím se, aby nezastavil dřív než v přízemí.

Nenávidím, když nad sebou takhle ztratím kontrolu a nejsem ani slovy schopná popsat, jak mi je. Neměla bych se takto nechat ovládnout emocemi, ale tyhle záchvaty, které jsou v posledním roce stále častější, se mi zdaleka nedaří vždy kontrolovat. Postupem času jsem se naučila rozeznat varovné příznaky, ale ať se snažím jakkoli, neumím to potlačit.

Když jsem tu tíhu na hrudi a nevolnost pocítila poprvé, neuměla jsem pojmenovat, co se mi děje. Ležela jsem po těžkém dni v posteli a myslela jsem si, že jsem jen nemocná, vyčerpaná, že mi každou chvíli povolí nervy. Dalšího rána jsem se po jedenácti hodinách spánku cítila snad ještě unavenější než večer, ale rozhodla jsem se se tím netrápit, protože mi bylo lépe. Jenže o pár týdnů později se mi to stalo znovu, na ulici, když jsem se vracela od prarodičů. Podařilo se mi se uklidnit na toaletách jedné kavárny a pak jsem si pospíšila domů, k počítači. Jen co jsem ho zapnula, pustila jsem se do pátrání a několik dlouhých hodin jsem si pročetla odborné texty a nejrůznější diskuzní fóra, abych pochopila, co se mi vlastně stalo. Všechny mé příznaky jednoznačně ukazovaly na záchvat paniky. Ta slova mě vyděsila natolik, že jsem se to rozhodla vši silou

ignorovat. Nechápala jsem, proč se mi něco takového děje, když v mém životě všechno klapě. Pár dní jsem se všemi těmi otázkami zaobírala jako posedlá, až jsem nakonec vyrazila za psychiatrem, se kterým jsem řešila i své noční můry. Pozorně si mě vyslechl a na konci schůzky mi napsal doporučení na kompletní krevní obraz. Dost mě překvapilo, že jsem nedostala žádnou diagnózu, a lékař mi vysvětlil, že než mi může přesně říct, co se mi děje, musí nejdřív vyloučit možné fyzické příčiny mých symptomů. Jakmile přišly výsledky, bylo to jasné: trpím panickou poruchou.

To zjištění mě tak rozhodilo, že jsem si chvíli myslela, že jsem se zbláznila. Jedno sezení následovalo druhé, až jsem si uvědomila, že nejde o žádné šílenství, ale že se jen mé tělo těžko přizpůsobuje a zoufá si a že se to všechno nějak pokouší vyjádřit. Podle mého psychiatra záchvaty způsobuje to, že jsem pod velkým tlakem, který neumím zpracovat. Tohle vysvětlení mi konečně ulevilo a od té doby jsem situace, kdy ztratím kontrolu, zvládala o něco lépe.

Nepřítomně sleduji ubíhající patra, až se výtah konečně zastaví v přízemí. S otevřením dveří jako by se mi do žil vlil zpátky život a na tváři se mi opět objeví obvyklá maska, aby nikdo nestihl zahlédnout mou zranitelnost.

Image, Milo, image.

S hlavou vztyčenou kráčím prázdnou halou rovnou k východu. Sotva vyjdu z budovy, rozlije se kolem mě typický newyorský ruch, a když se zhluboka nadechnu, úzkost, která mě sužovala, zase o kus povolí.

„K čemu ten telefon máš, když ho nepoužíváš?“

Leknutím nadskočím, když mi v uších zazní Dixiin vysoký hlas. Stojí opřená o sedan zaparkovaný u chodníku, prsty poklepává na mobil a podle toho, jak se tváří, je mi jasné, že si teď prožiju pěkně nepříjemnou čtvrt hodinku. Kdybychom byly v komiksu, Dixie by stoupal kouř z uší, z nichž teď visely jen velké zlaté kruhy.

Vyrazí ke mně volným krokem a já využiju příležitosti, abych si zkontrolovala telefon, který jsem celou dobu měla v zadní kapse, a s překvapením konstatuju, že od ní mám hned několik zpráv, na které jsem neodpověděla.

Dixie
Jsem tuuuuu!

22:23

Dixie
Milo??? Jdeš?

22:28

Dixie
Laskavě pohni zadkem, Milo. Party začala už před hodinou a nehodlám ji zmeškat. CHCI TO POVÝŠENÍ!

22:35

Dixie
Jestli se neukážeš do deseti minut, varuju tě: PŮJDU BEZ TEBE.

22:44

Podívám se na hodiny, je za čtyři minuty jedenáct. Cítím se provinile, že na mě musela tak dlouhou čekat, a když k drobné zrzce zvednu pomalu oči, je jen pár centimetrů ode mě. Stojí rovně, ruce založené v bok a už už se chystá mi kousavě, ale po právu vyčíst moje zpoždění. Připravuju se na salvu výčitek, ale než stačí začít, přeruším ji:

„Myslela jsem, že budeš čekat sotva dvě minutky...“

Moje o dobrých deset centimetrů menší kamarádka na mě upřeně zírá, zúží tmavé oči a nakonec začne obviňujícím gestem divoce mávat ukazováčkem přibližně mým směrem.

„Normálně ses na mě vykašlala, Milo!“

Snaží se znít rozzlobeně, ale hlas jí vylétne do výšky, když vysloví moje jméno. I když se snažím tvářit nenuceně, uvnitř se cítím strašlivě provinile. Provinile, že na mě čekala sama takovou dobu v zimě a že kvůli mně možná přijde o povýšení, ve které tolik doufala.

„Mrzí mě to, Dixie. Zdržel mě ten projev a pak...“

„Nebudeme se dál zdržovat,“ přerušila mě, „povíš mi to cestou.“

Zalije mě úleva, když slyším, jak se jí do hlasu vrátila radost. Vážně jsem se bála, že se na mě bude zlobit.

„Jenže Connor mi nechtěl půjčit klíčky,“ přiznám otráveně, když mě popadne za ruku a táhne s sebou.

„Tím líp!“ prskne. „Na avenue to stojí až po Central Park, metrem to bude rychlejší. A mimochodem, dneska vypadáš strašně.“

Vážně mi je ještě trochu nevolno, ale nad Dixiiným nedostatkem taktu se musím zakřenit. Mám daleko lepší

náladu a vyrazíme k nejbližšímu vchodu do metra. Prokličkujeme davem a zadýchané dorazíme na nástupiště sotva pár vteřin předtím, než přijede spoj směrem na Columbus Circle, kde se koná soukromá party, na kterou s Dixie jdeme.

Když mě moje nejlepší kamarádka pozvala, abych s ní šla na party, kde se budou představovat noví módní ambasadoři všudypřítomné konfekční značky Magma, pro kterou už dobrý rok pracuje, dlouho jsem se nerozmýšlela, jestli půjdu. Sama je nadanou stylistkou a rozhodně by si nenechala utéct příležitost prohodit pár slov s kreativním ředitelem značky, který tam má dnes podle všeho být. Už několik měsíců se k němu snaží dostat na schůzku, jenže jeho sekretářka tvrdí, že má neustále plno. Dixie pro módu žije, takže se rozhodla přinutit osud, aby jí vyšel vstříc. Přesně proto s sebou pod paží táhne desky se skicami, které si pro tuhle příležitost připravila.

Usadíme se ve vagonu, čehož využiju k tomu, abych jí položila otázku, která mi už dobrých pár minut vrtá hlavou.

„Dixie?“

„No?“

„Proč jsi na mě čekala? Mohlas vyrazit beze mě.“

Stiskne si prsty kořen nosu, povzdychne si a tiše přizná:

„Jsem strachy úplně podělaná a zrovna teď je tvoje přítomnost to jediné, co mi brání se otočit na patě a zmizet zpátky do Queensu, protože vím, že mě podpoříš.“

„Kdykoli.“

Stejně jako já ani Dixie skoro nikdy nemluví o tom, jak se cítí, ačkoli je věčně optimistická a otevřená. Je to zkrátka jedna z věcí, které máme společné. Poprvé mi řekla, že mě má ráda, v den, kdy jsem málem umřela. Jednoho letního rána jsem přecházela šestou avenue u Radio City Music Hall, když se nějaký řidič rozhodl ignorovat červenou na semaforu. Byla jsem zrovna v půlce přechodu, auto se na mě vyřítilo a já se sotva stihla rozběhnout, když mě zrcátko udeřilo do ruky přímo před očima Dixie, která na mě čekala na druhém chodníku. Ještě dnes mi její výkřik zní v uších, když si na to vzpomenu. Hned po srážce jsem se svezla k zemi a skuhrala bolestí. Kamarádka se ke mně rozběhla a drmolila, jak moc mě má ráda a že nehodlá bručouna Milu, jak mi láskyplně přezdívá, ztratit. Po pár dnech v nemocnici, poměrně bolestivé rekonvalescenci a několika návštěvách fyzioterapie jsem se dala dohromady, i když loket mám pořád dost křehký.

„A teď mi pověz, jaké to dneska bylo,“ naváže na naši předchozí konverzaci, když se konečně usadíme vedle sebe. „Nějaké drby? Jaký skandál se v příštích dnech objeví v novinách?“

Vidím, jak jí v očích přeskakují jiskry, a tak jí převypřávím průběh dnešního večera, aniž bych cokoli vynechala, a zmíním se jí i o tom podivném setkání, které mi stále ještě nedalo pokoj.

„Proč chceš tolik vědět, co je zač?“ diví se Dixie, když domluví. „Fajn, zní to vážně, ale nebyl by to ani první ani poslední úchylný psychopat, který se na váš večírek vetřel.“

Zavrtím hlavou.

„Nebylo na něm nic úchylného, spíš naopak. Oči jako by mu svítily, vážně věřil tomu, co mi povídal. Docela mě rozhodil, Dixie, nebylo to jen tak. Kdo by se takhle choval, kdyby k tomu neměl důvod? Tím spíš, když hned zmizel.“

„Nebo se jen snažil sbalit nějakou mladou kost a vyděsit ji a tys mu na to skočila.“

Tenhle rozhovor nikam nevede, a tak už nereaguju a jen se nechávám unášet houpáním metra a v hlavě se mi pořád dokola točí stejné myšlenky. Ne, na nic jsem mu neskočila, tak naivní nejsem. Říkal, že se někomu podobám. Ale komu? Zním celou svou rodinu a ačkoli jsme si občas podivně podobní, jako třeba s bratrem, nevypadám nijak zvlášť jako nikdo z mých příbuzných. To, co mi řekl těsně předtím, než zmizel, mě také znervóznilo. Kdo by mě mohl hledat a proč si mám dávat pozor? Za tu řádku let si naše rodina samozřejmě nadělala nepřátele, ale z těch by mě teď sotva někdo hledal nebo mi chtěl ublížit. Tím spíš, že nejsem – ač je to těžké přiznat – nijak výraznou osobností Lim&Parks Banks, respektive nejsem osobností vůbec... Kdyby takhle varoval bratra, ještě bych to pochopila, ale mě... Nechápu to. Čím víc se mi myšlenky honí hlavou, tím méně tomu rozumím. Nakonec i přiznám Dixie, že má možná přeci jen v něčem pravdu. I přes to, že mě muž varoval, o tom budu muset povědět rodičům, třeba budou tušit, o co se jedná.

„Milo!“ vyštěkne na mě, když mě táhne ven z metra, které zrovna zastavilo na 59. ulici, na zastávce Columbus Circle. „Posloucháš mě vůbec?“